

Det hævdes, at det er et postulat, at de offentlige udgifter er steget. Statsministerens regering har udsendt en budgetredegørelse, af hvilken det fremgår, at det offentlige forbrug reelt stiger med 2,5 pct. i 1997, hvor regeringens mål ellers kun var 1 pct.

Hvad angår skattetrykket, skal jeg da bare læse et enkelt eksempel op fra side 46 i Det Økonomiske Råds diskussionsoplæg, hvor der står forskellige ting om bruttofaktoringdomst osv. Så står der:

»Forskellen mellem disse størrelser skyldes primært et svagt stigende skattetryk.«

Altså et skattetryk, der er steget.

Det er nu heller ikke så mærkeligt, for hvis man læser et svar fra Finansministeriet på spørgsmål nr. S 2173 af 5. maj 1997, kan man se, at staten har fået et merprovenu i forbrugerpriser på 1993-niveau, der er steget fra 32,3 mia. kr. i 1996 til 46,7 mia. kr. i 1997; altså stiger indtægterne og skattetrykket også ifølge vismændene. Så det vil sige: Statsministeren går og tror, at det ikke er steget; det er altså steget.

Vedrørende beskæftigelsen og arbejdsløsheden er det jo sådan, at når man har brudt strukturbarriererne, har man en lavere arbejdsløshed. Det var jo det, min tale drejede sig om, og jeg er ked af, at statsministeren ikke har fattet, at jeg sagde, ligesom OECD sagde i går, at vi er nede på strukturledigheden. Det betyder selvfølgelig, at den er faldet, men min pointe var jo netop, at vi ikke kommer videre uden at bryde strukturen.

Det er trist, at statsministeren ikke kan se, at vi er nødt til at have et strukturgenembrud. Strukturledigheden er vi nede på, og dér var det da rart at se, at statsministerens regering har erkendt, at der er et problem. Men statsministeren har ikke læst statsministerens egne bøger: »Danmark som foregangsland«, regeringen, side 31, og jeg læser op:

»I forhold til arbejdsmarkedet er der dog næppe tvivl om, at dagpengesystemet i Danmark har en effekt på lønstrukturen, som kan give problemer i forhold til beskæftigelsen for de lavtlønnede, da kompensationsgraden for denne gruppe er relativ høj – også selv om det danske dagpengemaximum ikke er unikt højt blandt sammenligningslandene.«

Det vigtige er her, at statsministerens regering erkender, at lønstrukturen må ændres, hvis man skal igennem strukturledigheden. Jamen det var jo, hvad jeg sagde. Det er vi nødt til for ikke at parkere hinanden på overførsler. At få fuld

beskæftigelse kræver, at vi bryder med strukturledigheden.

Men dér er det igen; vi siger til statsministeren, at det er udmærket med alle disse pæne mål, men hvor er midlerne? Her var et middel angivet på side 31, og statsministeren kender det ikke – vil i hvert fald ikke kendes ved det. Det synes jeg nærmest er pinligt. Men altså andre lande, som har prøvet at tage tyren ved hornene, har lavet genembrud og fået lavere arbejdsløshed, f.eks. England og Holland.

Det er klart, at arbejdsløsheden også falder, når man fjerner mennesker fra arbejdsmarkedet og ikke bringer dem i beskæftigelse. Det har regeringen været meget dygtig til med efterløn og med orlov. Regeringen har været så dygtig til det, at regeringen har ændret sine orlovsordninger. Det vil sige, at regeringen må have erkendt, at den har skabt et problem efter 1993, ellers ville den da ikke ændre orlovsordningerne. Det ville der da ikke være logik i. Men regeringen er måske ulogisk?

Udlandsgælden er ikke steget i vor tid, siger statsministeren. Jamen statsgælden er faktisk steget. At den ikke er steget i procent af bruttonationalproduktet skyldes udelukkende, at aktiviteten er steget, men samtidig er statens indhug i pengekasen steget.

Så taler vi om den offentlige beskæftigelse. Jamen det er jo en kendsgerning, at i 1997 regner man med 17.000 nye offentligt beskæftigede, som er det største tiltag på et enkelt år siden 1970'erne, og det, jeg talte om, var det, som statsministeren og jeg interesserer os for, for fremtidens velfærdssamfund, eksportområderne. Og dér påpegede jeg over for statsministeren, at selv efter kartoffelkuren, det vil sige fra 1986 til 1992, lykkedes det den borgerlige regering at øge eksporterhvervenes beskæftigelse med 34.000. Nu har statsministeren været statsminister i over 4 år og har kun forøget det med 5.000-6.000, kan jeg oplyse statsministeren om. Det var jo det, jeg talte om. Det er det, der er afgørende ved at sammenholde det med offentlig beskæftigelse; vi skal se på beskæftigelsesstigningen i eksporterhvervene, hvis vi skal have fremgang i Danmark.

Omkring de administrative byrder har statsministeren også misforstået det. Vi gennemførte sammen med regeringen en lettelse, som vi aftalte, på 100 mio. kr. på gebyrerne i finanslov 1996, men forleden dag tog arbejdsmiljøloven altså ifølge Dansk Arbejdsgiverforening et sted mellem 1 og 1½ mia. kr. i administrativt bøvl.